

כאשר מרמס את האורים, סוחטים מהם את כספם ומשפילים את כבודם, הרי

הקרבן-בכל בית

יכולתו של הילד, מפתח את כשרונותיו ומנחה אותו בדרך חייו. הוא גם יכול להיות האדם, אשר עקב מחלול וצרות-מות, או צעד בלתי-נכון, יטביע את חותם האפי' סות הרוחנית על הילד, עד כי לעולם לא יוכל להפיק מעצמו את מלוא יכולתו. בקיצור: המורה הוא הקובע את דמותו של כל אחד ואחד מבני המחר.

פשעו של מרכז המורים הוא בזה, שתחת חסותו וביזמתו הפעילה השתחרר בקרב מורי ישראל — עברים כעריבים — משטר של הפחדה, של השפלה, של התנכלות לר"מ מחייתו ולתנאי-חייו של המורה. והו משטר המרחיק את הכוחות המעולים של האומה ממקצוע ההוראה; גורם להוראה מרת של רמת המורים; הופך את המורים לעדה חסרת-גו, נטולת האומץ האזרחי המינימלי לקום ולעמוד על זכויותיה היסודיות ביותר. המורה המלמד את תלמידו ש"עור באורחות, יודע בלבו כי אינו מעז לתבוע לעצמו את זכויותיו האזרחיות שלו. הערכים המקודשים ביותר, אליהם צריך

מורות. "אנחנו רוצות לשלוח מכתב למע" רכת זה החינוך", הודיעה המכתב: בקשה לאפשר להן לעיין בחשבונות הקופה ולב" דוק כיצד נקבע הסכום המוחזר להן. למע" שה, לא היה טעם בשיגור מכתב כזה, כי הסתדרות המורים כבר השיבה ריקם פניות קודמות מסוג זה.

במקום מכתב לבטאון מרכז המורים, ניס" חו שתי המורות מכתב אל מפקדי הקופה, למחרת עשו צעד נועז עוד יותר. הן כינו סו קרוב לחמישים מתבריתין-לעבודה, שיצ" טרפו לתביעתן. המרד השני נגד מרכז המורים פרץ.

אלא שפחדו של שלום לוי היה עדיין כבד מדי על המורים. משתתפי הכנס אמנם הסכימו לצעד המלחמתי של פניה רשמית — ובצידיה איום ברור של נקיטת אמצעים משפטיים אם לא תינתן תשובה מספקת — אולם כשעלתה שאלת החתימה על המכתב, החליטו רבים לא להסתכן. היה זה כמו בספור-הילדים, על עכברים שתחליטו לק" שור פעמון לנוגו של חתול, כדי להזהירם שאויבם הגדול מתקרב. ההחלטה נתקבלה

נו אידיאליזם? כשצחקו איפה הכסף, ענו שהוא מושקע בצורה שתכנים רחחים. וכך" שיו, כשמחלקים את הכסף, מחזירים לנו בדיוק את הסכום שהפקדנו במשך השנים. זאת חוצפה הגובלת עם הונאה! הלירה ש" הם נותנים לי עכשיו אינה שווה עשירית הלירה שהפקדתי כשהצטרפתי לקופה. הם החזיקו את כספי כל הזמן וגילגלו את העסקים של מסד. בשביל כל לירה שמסד הלחה למורים או לממשלה, הוא קיבל רי" בית. הנהיגו המסחרות האלמנטריות אומרת שהריבית שהרחיחו את כספי, מגיעה לי, אבל לא — הם משאירים את הריבית אצלם, ומחזירים לי את הקרן. ולא רק את הריבית רוצים לבלוע. גם את הרווחים שהשקעת כספי הכניסה להם. אם כיטוב אמר שהחסי" כונות הושקעו בדברים מכניסים — אז אי" פה חלקי בהכנסות אלה?"

הזאות בני רבית?

ה יכן, בעצם, היו כספי קופת הפנסיה? דרישתו של שלום לוי מן המורים: לב" טל מיד את התביעות שהגישו למפקדים, מאחר וכל תביעה כזו כמות כהבעת אי" אמון במרכז המורים. אחרי שיבטלו את תביעותיהם הפרטיות, הציע, יגישו במרוכז תביעות חדשות, באמצעות מרכז המורים. "ומה יהיה למורה שלא יבטל?" שאל אחד הנוכחים.

"הוא לא יהיה חבר בהסתדרות המורים!" "אל תאיימו!" התעבר כיטוב: "לא הבינותם טוב את שלום לוי. הוא לא התכוון לכך". כתום חמש שעות ויכות, התקבלה הצעת-פשרה: הכינוס מציע למורים (בהצעה המקורית: תר" בע מהם) לזכות לפי שעה (בהצעה המקור" רית: לבטל) את תביעותיהם ולהגיש תביעות חדשות, באמצעות מרכז המורים. מועד הגשת התביעות הוארך בשלושה חודשים.

איומים בחדר המורים

ה חנה פרשה חדשה של לחץ ושי" דולים על המורים. מרכז המורים חי" לק בבתי-הספר טפסים, שעליהם נתבקשו המורים לחתום, כי הם מקבלים לבטל את תביעותיהם הקודמות. מורה שלא יבטל את תביעתו, נאמר בחדרי המורים, יירשם ב" רשימה השחורה ויסולק מהסתדרות המורים. הד החינוך פירסם את האיום בצורה מס" חית, הוסיף בתרועת נצחון רשימות-הישי" גימ: מאות ביטלו את תביעתם; אלף מורים ביטלו את תביעתם; 1500 ביטלו את תבי" עתם.

המורים חתמו, אך חשדותיהם לא נמוגו. שלום לוי ניסה לשפרן שמן על המים הסוערים. אחד המורים שאל, מעל דפי הד החינוך: "האם אין זה נכון כי לפי חוק התברות, אם כל המורים לא יגישו תביעות למפקדים, יחלקו המפקדים את כספי הקר" פה פה בעלי המניות בלבד?" השיב לוי בהגיגן סכריני: "מי הם בעלי המניות של הקופה ומי הם הנושעים? אותם המורים. אל שחשכו הם בעלי המניות ואין הבדל". היה זה שקר גס. שלום לוי, מוזכר הסתדרות המורים וחבר הוועדה המייעצת הקבועה ליד המפקדים, היה צריך לדעת כי בעלי-המניות בקופת הפנסיה הם שניים בל" בד: ממשלת ישראל והסתדרות המורים.

היכן הרווחים?

פני חורש וחצי החלה קופת הפנסיה? משלמת המורים. היא לא הסבירה כיצד נקבע גובה הסכום המוחזר, לא מסרה כל מאון כספי. לעומת זאת הדפיסה על גבה של כל המחאה: "אני תה"מ מזניה, כי חתימתי באה לשם הסבה וגם לשם אישור שקבלתי מאת קופת הפנסיה למורי מערכת החינוך בישראל בע"מ (בפרוק מרצון) את הסכום הנקוב בהמחאה זו, ועם קבלת הסך ה"ל אין לי ולא תהינה לי כל תביעות מכל סוג שהוא לגבי קופת הפנסיה הנ"ל". מי שחתם על התחייבות זו קיבל כסף, אך לא כל המורים חתמו. היו כאלה שרצו לראות את חשבונות הקופה, לפני שיסכימו כי הסכום שנשלח להם הביתה אמנם היה חלקם המלא בקופה המתפרקת.

פני חורש וחצי

טען אחד מהם: "מה הם חושבים, שאנח" פרטים המלאים לא היו ידועים למורים המתמרמרים. הם רק יכלו לנ" חש מה המצב לאמתו. ואז, שוב ארע דבר, אשר עד לפני שנה בלבד היה נחשב כבלתי-אפשרי. אל משרד עורך-הדין דב לוי, ממשרד עורך-הדין תמיר, נכנסו שתי

המורה לתוך את תלמידיו, מוטבעים על-ידי מרכז המורים בים של ציניות וזילזול. כא" שר היה צורך לצאת לביצור הספר, למשל, התכנסו עסקני המורים ו"נידבו" ביד רמה את ימי החופש של המורים. כאשר הוקמה הצעקה ההיסטרית, לפני כמה חודשים, על בוא המוני העולים מרומניה, שוב התכנסו העסקנים והחליטו כי כל מורה "נידב" סכום קבוע ממשכורתו, למלחה העליה. "איזה ערך עוד יכול להיות למלה התנדבות?" שאל המורים בהתמרמרות. "כל העניין הוא בלוף — ואני נאלץ לתוך את תלמידי לבלוף ש" איני מאמין בו".

בגלל חשבונותיו הצרים של מרכז המור" רים ושיעבודו הנרצע לאינטרסים המסולפים של הממשלה, כפי שהתבטאו בפרשת המור" רים ושיעבודו הנרצע לאינטרסים המסולפים החינוך התיכון בארץ מליקויים הריאסון. המורים אינם משתפים פעולה עם מפקחי משרד החינוך, אינם מתקנים בחינות של תלמידיהם. כי למשרד החינוך חשובה יותר הקניניה עם מרכז המורים, מאשר רמת חי" נוכם של תלמידי הגימנסיה. בישראל — הדור שבעוד כמה שנים יספק למדינה את רוב מהנדסיה, קציניה ומדעניה.

מה שקרה השנה בחינוך התיכון עלול להתחולל בשנה הבאה בחינוך היסודי. כי המשטר השולט כיום בקרב המורים מעלה למקומות הרמים רק גמושות נכנעות. ואוי לו לדור, שמוריו-מתנכיו הם גמושות

פה-אחד, אולם אף עכבר לא היה מוכן לבצעה. הפעם נמצא מי שיקשור את הפעמון לזנב החתול. המכתב נשלח השבוע לתעור" דתו, כשהוא נושא שמונה חתימות.

משטר הנמושות

ה אורח הרגיל יכול לתביט על כל הקלחת המתבשלת בהסתדרות המורים כעל סערה בכוס תה לא שלו. "סוף-סוף", יכול הוא לשאול את עצמו, "מה נוגע לי אם מזכיר הסתדרות המורים מנהיג טירור בין המורים, או אם מרכז המורים מחליט ביד רמה לנכות כל סכום הגורא לו משכורתו של המורים? מה איכפת לי אם משכורת זו אינה משתתה למשכורתו של פועל נקיין בעירייה? ישברו המורים לעצמם את הראש. לי יש דאגות משלי".

אולם מה שמתחולל בקרב ציבור המורים אינו סיכסוך מקצועי רגיל, שאינו נוגע לאזרח. שהרי אין בית בישראל שהשפעת המורים אינה ניכרת בו. במשך שעות אחדות ביום נתון כל ילד להשפעתו של המורה או הגננת. אלה הן אולי השעות הגורליות ביותר בחייו של הילד, ומה שהוא סופג ממורותו משפיע השפעה מכרעת בעיצוב אופיו, קובע את רמת השכלתו, את גישתו לבעיות החיים, לתרבות, לתור" ריו ולתרבה. המורה הוא האדם המגלה את